

Øvrigt skal Fattigvæsenets Ret til at forlange Hjemsendelsen iværksat være betinget af, at Understøttelsen udgør en væsentlig Del af, hvad der medgaaer til den trængendes Fornødenheder, at den i Løbet af de 2 sidste Aar, for Spørgsmaalet om Hjemsendelsen rejstes, har udstrakt sig over et Tidsrum af mindst 6 Maanedes, eller at der er Grund til at antage, at den vil være vedvarende for et saa langt Tidsrum, samt at Hjemsendelsen kan ske uden væsentlig at forringe den trængendes Afgang til at skabe sig selvstændigt Erhverv.

Naar Egtetolk, hvis Egteskab ikke er endelig opløst, leve adskilte fra hinanden, skal den Understøttelse, der hdes Hustru, vel kunne begrunde Hjemsendelse af hende, men derimod ikke af Manden.

Sigesom Meningsulighed mellem Opholds- og Forsørgelseskommunen om, hvorvidt Betingelserne for en Hjemsendelses Sværkættelse foreligge, vil være at afgøre efter Reglerne i nærværende Lovs § 59, saaledes skulle de der nævnte Myndigheder, hvor særlige Omstændigheder tale derfor, saasom at den trængende i de 2 sidste Aar har haft fast Bopæl i Kommunen uden at have nydt Fattigunderstøttelse, kunne bestemme, at han ikke mod sin Vilje kan hjemsendes.

Derfor den, der nyder vedvarende Understøttelse i sin Forsørgelseskommune, tager Ophold i en anden Kommune uden begge Kommuners Samtykke, er Opholds-kommunen berettiget til at lade ham hjemsende, og de den ved saadant Ophold og Hjemsendelse paadragne Udgifter blive at erstatte af Forsørgelseskommunen med deres fulde Bælt.

Børn, som efter Bestemmelsen i § 22, sidste Stykke, ere forsørgelsesberettigede i en anden Kommune end deres Moder eller Stedmoder, kunne, saa længe hun eller hendes Mand lever, ikke fordras hjemsendte til Forsørgelsesstedet, men blive i Trangstilsælde at understøtte af Forsørgelseskommunen med et Pengebidrag, som fastsættes af Opholdsstedets Overøvrighed.

§ 52.

Forinden en trængende hjemsendes fra Opholdskommunen til den erstatningspligtige Kommune, bør sidstnævnte Kommune underrettes om, naar Hjemsendelsen finder Sted, og paa hvilken Maade den iværksættes. Hjemsendelsen skal stedse ske paa den efter Omstændighederne billigste Maade, saasom tilføds, naar intet derfor er til Hinder, paa Jernbane eller tilføds, hvilke Befordringsmaader fortrinnsvis bør vælges, hvor de passende lade sig anvende, eller med Fragtvogne og deslige og ellers med lejet Befordring. — Politimestrene skulle, naar derom af Fattigvæsenet stilles Anmodning til dem, foranstalte den trængendes Afsendelse, hvortil, om fornødent, Forskud kan hdes af Politikassen eller Kommunekassen mod Erstatning af den Fattigkommune, som har begært Afsendelsen iværksat. Naar Afsendelsen saaledes sker ved Politimesterens Foranstaltning, beror det paa denne, om den trængende skal hjemvises med Tvangspas, hvormed forholdes overensstemmende med Reglerne i § 57, eller om der skal medgives ham en Ledjager, hvilket derimod ordentligvis bliver at iagttage, hvor en Fattigbestyrelse uden Politiets Mellemkomst selv foranstalter Hjemsendelsen. Begæringen til Politimesteren om at foranstalte en trængendes Hjemsendelse skal stedse være bilagt med Genpart af den Skrivelse, hvorefter den trængende erkendes for forsørgelsesberettiget paa Bestemmelsesstedet.

Til Befordring af Gods, som tilhører trængende, der hjemsendes, kan ikke gives særlig Vogn, medmindre saadant af den erstatningspligtige Kommune forlanges, i hvilket Tilfælde Udgiften hertil falder bemeldte Kommune til Last.